

ГЕРОЇ БЕЗ ЗБРОЇ

(МОЛИТВА КАПЕЛАНА)

Номінація: проза

Фото з мережі Інтернет

Джерело натхнення: Сергій Дмитрієв (Падре), головний капелан Тероборони, капелан 30-ї механізованої бригади імені князя Костянтина Острозького та багато інших капеланів усіх конфесій, що визначили метою свого служіння – БУТИ ПОРУЧ.

Для мене війна – найгірше, що може робити людина.

*Це – смерть... Капелан не тримає в руках зброю,
не бере участі в штурмах. Моя місія – бути опорою.*

*Сергій Дмитрієв ("Падре"), капелан
30-ї механізованої бригади
імені князя Костянтина Острозького*

...Тихо. Аж моторошно від отієї тиші. Тільки вітер завиває десь у кронах дерев та крутить по землі бур'ян та опале листя. З неба мрячить чи то дощ, чи то льодяна крупа. Б'є по обличчю і крижаними цівками стікає за комір.

Пальці гріє цигарка. За дев'ять років війни звик тримати її у жмені, щоб не відсвічувала. І хоча зараз до лінії розмежування далеко і розділяє дві армії холодний Дніпро, звичка взяла своє.

Я відкинув голову на сиру та холодну стінку окопу. Серце стискалося, а тіло тремтіло чи то від холоду, чи то від страху...

Враз почувся вибух. Слідом другий. Земля затремтіла та посипалася в окоп...

Стиснувши у долоні грудочку примороженого ґрунту, я неначе занурився в інший світ, знову і знову пригадуючи події дев'ятирічної давнини...

Кінець лютого 2014-го. Вони казали, що повертають Крим додому... Але дім — це місце, де ти відчуваєш себе безпечно! Від того самого дня, як російські війська захопили півострів, я назавжди втратив те відчуття. А ще — духовний зв'язок з московським патріархатом...

Я довго молився, просив Бога дати відповіді: як бути далі? як нести світло в людські душі? як підтримувати в них надію і сили для боротьби? Я благав про мир та спокій. А десь під ранок, неначе сам Син Божий надав мені віри та сили, рішучості боротися до кінця, приймати важливі рішення, і я зрозумів, що єдине можливе рішення – це відмова від протекції церкви, що підтримує війну на нашій землі... То не був лише мій вибір – усі прихожани Церкви святої великомучениці Варвари в моєму рідному Херсоні зробили цей крок зі мною.

А далі почалася служба... І була вона не тільки у церкві.

Бахмут, Авдіївка, Кремінна... Всі напрямки фронту. Мої храми — то військові намети, опорні пункти, бліндажі та окопи. Я ішов важким шляхом від луганських та донецьких степів аж до рідної Херсонщини. Я був поряд з тими, кому доводилося відступати та оборонятися. Вони вгризалися зубами в землю, аби не віддати їй дешиці рідної землі. Вони гинули, але не корилися, не жалілися, не шкодували...

А потім ми звільнили Херсон. І я виніс зі свого храму все, що було принесене туди російськими попами – чужого нам не потрібно! І рятувати нас не треба! Хіба що від них – одвічних сусідів, яким завжди мало свого.

Я поглянув на годинник. Скоро ранок. Хлопці, яких я сьогодні проводжав і благословив у дорогу, вже мали бути там – на лівому березі. Прощаючись, ми всі розуміли, що зустрічі може не бути, але... Але треба йти, треба закріпитися, треба створити умови для тих, хто йтиме за ними... Щоб були у них сили гнати ворога аж до їхнього поганського кордону.

Мжичка припинилась. Я й не помітив коли... На небі ясніли зорі. Я вдивлявся в оту чисту височину і знав, що десь там за розірваними хмарами та високим склепінням небес за всім, що відбувається тут, унизу, з біллю та співчуттям спостерігають лагідні очі. І я зашепотів, зашепотів пристрасно та несамовито:

Господи Всемогутній!

Дякуємо Тобі за збережені життя нашим воїнам..., за вирваних з полону,
за перемоги у боях, за зброю, за звільнені міста і села України!

Але разом з тим, ще багато наших захисників і цивільних є у полоні у
ворога..., понад 8000 тисяч .., і ми молимося до Тебе про їх шлях з полону —
додому. Домовленості на високих рівнях не завжди спрацьовують, але

Найвищий Рівень — то Ти, Господи!

Зараз всі можливі варіанти зайшли в глухий кут., і неможливо нічого
зробити з обміном.

Почуй і прийди на благання мами, тата, дружин і дітей, які щомиті
благають у Тебе про визволення з полону їх рідних. Вони сподіваються і
вірять у диво від Тебе. Це все, про що вони мріють, думають вдень і вночі,
моляться і живуть надією.

Воїнам нашим, що у полоні, щохвилини давай незламності духу,
здоров'я, води і їжі. Дай їм особливе відчуття, що Ти з ними, як Добрий
Пастир, Який Присутній з ними «у долині смертної темряви» і виведе їх
звідти. Дай їм спокій у душі та незмінності сподівань, що їх не забули, а
пам'ятають і роблять усе можливе, аби їх визволити.

Нам дай терпіння, незламності у вірі Тобі. Господи, не просимо у Тебе
легкої ноші, а просимо міцних плечей, щоб витримати її. Захисти своєю
любов'ю хлопців та дівчат, що готові віддати життя за рідну землю! Дай їм
сили, витримки та розуміння, що Ти – з ними!

Невпинно просимо Тебе, Господи, про Перемогу, яку Ти маєш для нас у
Своїй Руці.

Дякую, що Ти з нашими Збройними силами України!

Віримо Тобі!

Покладаємо надію тільки на Тебе!

Вся Твоя Слава належить тільки Тобі!

В Ім'я Ісуса !

Амінь.

Погасла цигарка в долоні... попіл з неї притрусив брудний чобіт...

...А зорі високо вгорі споглядають на грішну Землю, на багатостраждальну Україну, на тих, хто чекає, на тих, кого чекають...

Дивляться зорі й мовчать, але дають кожному іскорку надії і будують мости ПОВЕРНЕННЯ...